Löwwi ja Rebbane.

Löwwi olli ennemuiste köiks mötsa ellajide üllemb ja kunningas; ta olliwannas jänu, nink es jaksa ni hölpsaste toidust harda, kui enne sedda, nore pölwel. Sis wöt temma nüüd kätte, ja heit henda pessa hawwa sisse, pu jure alla nink nakkas haigust tännitama. — Kui sis mötsa ellaja tulliwa tedda käema, oigas temma rasseste wasta, ja könnel egga üttele: Oh armas lats, sa näet kül, et minno ello päiwa otsa sawa, ma tahhas töist kunningast säda; tulle ometiggi liggimballe, et meije kattekesse targembat nöwwo kokko peasse. — Kui sis kedda sinna pessa haugo sisse astse, joop sis ka wanna Löwwi tömmas tedda küüste nink hammastega löhki, ja pand lihhe nohka. — Nida ol mönnelegi ellajalle, wagga ja wargale sündinu, — waik! sis tulli wanna kawwal Rebbane ka kunninga pessa su ette, kaije sisse pole, ent siski ta kaggona liggidale es astu.

Löwwi üttel tälle: Terre, terre armas lä ts; olle terwe kaema tullemast. Es sa liggimbale ei astu, et sa omma wanna haige kunningaga wois su täus jutto ajada. Ent middassa, söbber, ni wallusaste silmaga selletat? —

Rebbane iks kawwal ja tark, kostse wasta: Ma näe siin paljo jälgi, mes sinno pessa pole teed tähhendawa, ja ei ka ütte ainustiggi te jälge, mes taggasi peas juhhatama; seperrast ma pelgan, selle et ne jälle keelwa julgembat eddesi astumist.

Öppetus.

Parremb iks, melega ette möttelda, kui kahjo takkan kahhitseda.

Esti-Ma-Rahwa Kalender 1815, lk. 17